

19.

Anh em thằng Chửng là chúa gây sự. Lần trước tụi nó “phục kích” trong rẫy mì, lầy đất chọi anh Điền làm tôi bị dì Miên “cạo” một mẻ nên thân. Dì còn cấm không cho tôi chơi với tụi nó. May làm sao lần này Chửng em chọi không trúng. Chứ nếu cái cùi bắp của nó lao ngay vào người anh Điền, chắc ngày hôm sau dì Miên trối tôi vào gốc cột cho tôi cho tôi hết ra đường luôn.

Nhưng nỗi mừng thoát nạn chưa kịp tan thì vận xui lại ập đến. Trưa hôm sau, ăn cơm xong, tôi định tốt qua nhà Chửng anh, nhưng vừa thò đầu ra sau hè đã đụng ngay bộ mặt hầm hầm của anh Điền. Có vẻ như anh đã đứng sẵn đâu tự... hôm qua để đợi tôi.

Từ trước đến nay, anh Điền luôn luôn tươi cười với tôi. Tự nhiên bữa nay mặt anh đờng đờng sát khí khiến tôi đâm hoảng. Tôi chưa kịp nói gì thì anh đã chìa tay ra:

- Đưa đây!

- Đưa cái gì cơ?

- Đừng có giả vờ! – Anh gắt - Trả mấy lá thư của tao đây!

Thì ra anh đã biết tổng hết mọi chuyện. Có lẽ tối hôm qua, lúc anh và chị Ngà ngồi rù rì trò chuyện trong rạp hát, âm mưu của tôi đã bị khám phá. Hèn gì suốt từ sáng đến giờ, chị Ngà không thềm nói với tôi một câu. Chị cũng chẳng buồn nhìn nhử đến tôi nữa. Chắc chị giận tôi ghê lắm.

- Trả đây cho tao! - Anh Điền lại gần giọng.

Thấy anh tiếp tục “mày tao”, giọng lại bốc khói, tôi sợ hãi bước lui một bước, miệng ấp úng: